malat. Temma sûdda olli tenno nink kittussega täûdetu se armo nink hallestusse eest, mes temma ütte pikka ello eal olli nännu; temma mõttel ka neide paljo laste nink laste-latsi päle, kedda Jummal tälle olli kinknu nink ke tedda sõamest armastiwa nink auwustiwa. Temma pallel taiwast Jssa, et temma neid tahhas õnnistada nink neid jummalapelglikkun ello-käügin hoita.

Temma kolm poiga omma naiste nink lastega, ni kui ka temma kats tüttart omme meeste nink lastega olliwa tulnu, et nemma sel illusal Jani-päiwa õddangul omma kalli essaga koon ollesse nink temmast saasse õnnistedus. Nemma lätsiwa se kengo pole, mes, ni kui jo sai ütteldus, ütteste lohmusseste olli üllewarjatu, nink näiwa jo kawwest omma ausat essä sääl istwat nink palwust piddawat. Waamelega täûdetu, jäiwa nemma saisma nink panniwa omma käe kokko; neide wäikesse latse teiwa ka, mes nemma omme wannambid näijewa teggewat; nemma es ligu paigast nikawwa, kui neide essa palwust piddi. Kui wannamees omma taiwa pole üllendetu palget alla kääud nink omma palwust lõppet, lätsiwa nemma kengo otsa. Wannemba nink noremba terwitawa jo kawwest essa, wäikesse latse astsiwa temma ümbre kokko nink sillitsiwa tedda; temma poja nink tütre, temma wäü-mehhe nink minnija lähhunesiwa temmale ka kik auwopakja armoga,

wõttiwa temma käe, rappotiwa sedda sõbralikkult nink anniwa selle suud.

Se päle üttel Abram neile: minna tenna teid, armsa latse, säamest kige teije armo nink ka se eest, et teije minno omma tullemissega ollete römustanu nink kostotanu; minna tenna teid se eest sedda ennamb, kunna minna tija, et teije, ommast pallawast päiwa-tõõst wässinu, armo perrast minno wasta ni kawwest sija ollete tulnu; ent teije ei sa omma wanna essa mitte ennamb kawwa henne sean näggema; sest se tund om liggidal, kos minna Jssandast kodo sa kutsutus nink teije emma Maria nink teije ette ärralännu welli nink sõssaride mannu lähha. Ent ni kawwa, kui Jummala tahtminne om, et minna weel siin maan olle, om se mul armas nink kallis, henda teije armust römustada nink nätta, et teije kässi häste käüp. Nüüd ei wõi minna kül mitte ennamb teije eest hoolt kanda nink teggew olla; ent minna wõi teije eest Jummalat pallelda, nink sedda te minna, — et Jummal teid tahhas wallitseda, teid omma te pääl sata nink teid õnnistada; sest temma om jo armolinne nink hallestaja. Minnul om se kindma usk, et temma minno palwust om kuulnu; sest minna näe römoga, et teije hool nink käe-tõ om õnnistedu, et teije hään ello-põlwen ellate; ent weel suremb röörn om mul se ülle, et teije Jummalat pelgate nink õigust tete. — Jakob, sinna minno kige

Tarto- ja WÃ fÂµrroma Kalender 1842, lk. 17